

Lecții pentru ucenici (II)

Sabat după-amiază

De memorat:

„Căci Fiul omului n-a venit să l se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața răscumpărare pentru mulți!” (Marcu 10:45).

Studiul din săptămâna aceasta are în vedere capitolul 10 din Evanghelia după Marcu, ce încheie secțiunea specială în care Domnul Isus îi învață pe ucenici și-i pregătește pentru cruce. Aproximativ jumătate din capitol este dedicată ucenicilor în sine, iar restul tratează chestiuni importante pentru ucenicie, dar spuse prin prisma altora care interacționează cu Isus. Fariseii vin și se ceartă cu El cu privire la divorț. Părinții își aduc copiii pentru ca Isus să îi binecuvânteze. Un om bogat Îi pune întrebări cu privire la viața veșnică, iar un orb Îi cere să îi redea vederea.

Acest capitol din Marcu transmite învățături importante cu privire la ce înseamnă să Îl urmărim pe Isus, în mod special în aspectele cotidiene: căsătorie, copii, raportarea la bogății, precum și care sunt răsplata și prețul când Îl urmărim pe Isus. Acestea sunt completate de vindecarea celui de-al doilea orb (Marcu 10:46-52; compară cu Marcu 8:22-26), care încheie secțiunea (Marcu 8:22 – 10:52) și constituie o frumoasă ilustrare a costurilor și rezultatelor de care avem parte când Îl urmărim pe Isus.

Împreună, aceste lecții îl pregătesc pe urmașul lui Isus – indiferent dacă vorbim de ucenicii de acum 2.000 de ani sau de ucenicii din secolul XXI – pentru solicitările care vin odată cu ucenicia.

Duminică, 18 august

Planul lui Dumnezeu cu căsătoria

- 1. Citește Marcu 10:1-12 și Geneza 1:27 și 2:24. Ce capcană ascundea întrebarea fariseilor despre divorț și ce lecții a transmis Isus prin răspunsul Său?**

Marcu 10:1-12

¹ Isus a plecat de acolo și a venit în ținutul Iudeii, dincolo de Iordan. Gloatele s-au adunat din nou la El; și, după obiceiul Său, a început iarăși să-i învețe.

² Au venit la El fariseii; și, ca să-L ispitească, L-au întrebat dacă este îngăduit unui bărbat să-și lase nevasta.

³ Drept răspuns, El le-a zis: „Ce v-a poruncit Moise?”

⁴ „Moise”, au zis ei, „a dat voie ca bărbatul să scrie o carte de despărțire și s-o lase.”

⁵ Isus le-a zis: „Din pricina împietririi inimii voastre v-a scris Moise porunca aceasta.

⁶ Dar de la începutul lumii „Dumnezeu i-a făcut parte bărbătească și parte femeiască.

⁷ De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa.

⁸ Și cei doi vor fi un singur trup.” Așa că nu mai sunt doi, ci sunt un singur trup.

⁹ Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă.”

¹⁰ În casă, ucenicii L-au întrebat iarăși asupra celor de mai sus.

¹¹ El le-a zis: „Oricine își lasă nevasta și ia pe alta de nevastă preacurvește față de ea;

¹² și dacă o nevastă își lasă bărbatul și ia pe altul de bărbat preacurvește.”

Geneza 1:27

²⁷ Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut.

Geneza 2:24

²⁴ De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipi de nevasta sa și se vor face un singur trup.

În acest pasaj, fariseii Îl întreabă pe Domnul dacă este permis ca un bărbat să divorțeze. În rândul fariseilor, divorțul era considerat legal. Întrebarea era din ce motive. Școala lui Șammai era, fără îndoială, mai restrictivă – numai pe motiv de infertilitate, neglijare materială, neglijare emoțională sau infidelitate conjugală. Școala lui Hillel era mult mai indulgentă, permițând divorțul din aproape orice motiv, deși procesul de acordare a divorțului era mai complex, contribuind la încetinirea procedurii.

Prin urmare, poate părea puțin ciudat că fariseii Îi pun lui Isus întrebarea generală dacă divorțul este acceptabil. În spatele acestei întrebări se ascundea un complot care căuta să Îi creeze lui Isus neplăceri cu Irod Antipa, conducătorul regiunii de la est de Iordan, unde Se afla Isus atunci. Antipa divorțase și se căsătorise cu Irodiada, soția fratelui său. Irod îl decapitase pe Ioan Botezătorul din cauza muștrărilor la adresa acestei relații ilicite (vezi Matei 14:1-12).

Isus parează întrebarea lor cu propria Lui întrebare, cerându-le fariseilor să spună ce a poruncit Moise în această privință. Pasajul la care fac referire fariseii în răspunsul lor se găsește în Deuteronomul 24:1-4, care descrie un caz aparte de recăsătorire după divorț. Israelii din zilele lui Moise

practicau deja divorțul. Jurisprudența descrisă în Deuteronomul 24 era menită să ofere protecție femeii. Dar în zilele lui Isus, lucrul acesta fusese răstălmăcit de Școala lui Hillel pentru a face mai ușor divorțul din aproape orice motiv. Prin urmare, legea menită să protejeze femeia era folosită pentru a facilita abandonarea ei.

În loc să dezbată jurisprudența din Deuteronomul 24, Isus amintește de idealul original al lui Dumnezeu pentru căsătorie, din Geneza 1 și 2. El vorbește despre faptul că la început Dumnezeu a făcut un bărbat și o femeie (Geneza 1:27), două persoane. Apoi combină acest adevăr cu Geneza 2:24, text conform căruia un bărbat își lasă părinții și se alătură soției sale, iar cei doi devin un singur trup. Acest concept al unității devine baza afirmării legăturii căsătoriei de către Isus. Ceea ce Dumnezeu a unit nu ar trebui ca oamenii să despartă.

Ce poate face biserica ta pentru a întări relațiile de căsătorie ale membrilor ei? Cum îi ajută pe cei ale căror căsnicii s-au destrămat deja?

Luni, 19 august

Domnul Isus și copiii

2. Citește Marcu 10:13-16. Ce făcea Isus pentru cei care-și aduceau copiii la El?

Marcu 10:13-16

¹³ I-au adus niște copilași ca să Se atingă de ei. Dar ucenicii au certat pe cei ce îi aduceau.

¹⁴ Când a văzut Isus acest lucru, S-a mâniat și le-a zis: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți; căci Împărăția lui Dumnezeu este a celor ca ei.

¹⁵ Adevărat vă spun că oricine nu va primi Împărăția lui Dumnezeu ca un copilaș, cu niciun chip nu va intra în ea!”

¹⁶ Apoi i-a luat în brațe și i-a binecuvântat, punându-Și mâinile peste ei.

Deși copiii erau foarte doriți în lumea antică (în mod special băieții, într-o cultură dominată de bărbați), nașterea și copilăria nu erau ușoare. Fără asistența medicală modernă, riscurile pentru mamele în travaliu și pentru nou-născuți, sugari și copii erau ridicate. Multe culturi foloseau remedii tradiționale și amulete pentru a proteja persoanele vulnerabile de forțele malefice.

Deși erau doriți, copiii aveau un statut social inferior, asemănător cu cel al sclavilor (Galateni 4:1,2). În lumea greco-romană, cei care erau diformi sau nedoriți erau abandonați sau chiar aruncați în vreun râu. Băieții erau

mai valoroși decât fetele; uneori fetițele nou-născute erau lăsate pradă elementelor naturii ca să moară. Câteodată, acești bebeluși abandonți erau „salvați” numai pentru a fi crescuți și vânduți ca sclavi.

Ucenicii par să nu fi înțeles învățătura lui Isus din Marcu 9 cu privire la primirea împărăției lui Dumnezeu ca un copilăș (Marcu 9:33-37). Acum ei le mustră pe mamele care-și aduseseră copiii la Isus să îi binecuvânteze, gândindu-se că El nu ar avea timp de o sarcină atât de simplă.

Se înșelau. Isus este revoltat. În Evanghelia după Marcu Domnul Isus are câteva reacții șocante și este revelator faptul că una dintre aceste reacții puternice a fost față de aceia care îi împiedicau pe copii să vină la El. Isus insistă ferm ca ucenicii să nu stea în calea copiilor. De ce? Pentru că împărăția lui Dumnezeu este a lor și aceasta trebuie primită cu atitudinea și viziunea unui copil – o referire probabil la încrederea simplă, absolută, în Dumnezeu.

„Caracterul vostru necreștin să nu-L reprezinte greșit pe Isus! Nu-i țineți pe micuți la distanță de El prin răceala și asprimea voastră! Nu le dați niciodată motiv să simtă că cerul nu ar fi un loc plăcut pentru ei dacă ați fi și voi acolo! Nu vorbiți despre religie ca despre un lucru pe care copiii nu îl pot înțelege și nici nu vă purtați ca și cum nu este de așteptat din partea lor să-L primească pe Hristos în copilărie! Nu le dați impresia greșită că religia lui Hristos este o religie a întristării și că, venind la Mântuitorul, ei trebuie să renunțe la tot ceea ce face viața mai frumoasă!” (Ellen G. White, *Divina vindecare*, p. 43, 44).

Cum îl poți transmite mai bine pe Domnul Isus copiilor din jurul tău și în special celor din biserica ta?

Marți, 20 august

Cea mai bună investiție

3. Citește Marcu 10:17-31. Ce lecții esențiale sunt transmise aici despre credință și costul uceniciei pentru oricine, bogat sau sărac?

Marcu 10:17-31

¹⁷ Tocmai când era gata să pornească la drum, a alergat la El un om, care a ingenuncheat înaintea Lui și L-a întrebat: „Bunule Învățător, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?”

¹⁸ „Pentru ce Mă numești bun?”, i-a zis Isus. „Nimeni nu este bun decât Unul singur: Dumnezeu.

¹⁹ Cunoști poruncile: „Să nu preacurvești; să nu ucizi; să nu furi; să nu faci o mărturisire mincinoasă; să nu înșeli; să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta.”

- ²⁰ El l-a răspuns: „Învățătorule, toate aceste lucruri le-am păzit cu grijă din tinerețea mea.”
- ²¹ Isus S-a uitat ținută la el, l-a iubit și i-a zis: „Îți lipsește un lucru; du-te de vinde tot ce ai, dă la săraci, și vei avea o comoară în cer. Apoi vino, ia-ți crucea și urmează-Mă.”
- ²² Mâhnit de aceste cuvinte, omul acesta a plecat întristat de tot; căci avea multe avuții.
- ²³ Isus S-a uitat împrejurul Lui și a zis ucenicilor Săi: „Cât de anevoie vor intra în Împărăția lui Dumnezeu cei ce au avuții!”
- ²⁴ Ucenicii au rămas uimiți de cuvintele Lui. Isus a luat din nou cuvântul și le-a zis: „Fiilor, cât de anevoie este pentru cei ce se încred în bogății să intre în Împărăția lui Dumnezeu!
- ²⁵ Mai lesne este să treacă o cămilă prin urechea unui ac, decât să intre un om bogat în Împărăția lui Dumnezeu!”
- ²⁶ Ucenicii au rămas și mai uimiți și au zis unii către alții: „Cine poate atunci să fie mântuit?”
- ²⁷ Isus S-a uitat ținută la ei și le-a zis: „Lucrul acesta este cu neputință la oameni, dar nu la Dumnezeu; pentru că toate lucrurile sunt cu putință la Dumnezeu.”
- ²⁸ Petru a început să-I zică: „Iată că noi am lăsat totul și Te-am urmat.”
- ²⁹ Isus a răspuns: „Adevărat vă spun că nu este nimeni care să fi lăsat casă, sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă, sau nevastă, sau copii, sau holde pentru Mine și pentru Evanghelie
- ³⁰ și să nu primească acum, în veacul acesta, de o sută de ori mai mult: case, frați, surori, mame, copii și holde, împreună cu prigoniri; iar în veacul viitor, viața veșnică.
- ³¹ Mulți din cei dintâi vor fi cei de pe urmă, și mulți din cei de pe urmă vor fi cei dintâi.”

Modul în care Îl abordează acest om pe Domnul Isus demonstrează sinceritatea și respectul pe care le avea pentru El. Aleargă, îngenunchează înaintea Lui și Îi pune întrebarea esențială pentru destinul fiecărei ființe umane: *Care sunt cerințele pentru a moșteni viața veșnică?* Isus îi răspunde făcând referire la a doua tablă a Decalogului. Din nou, bărbatul își manifestă idealismul, spunând că a păzit toate acestea încă din tinerețe.

Dintre cele patru evanghelii, numai Marcu notează că Isus l-a îndrăgit pe acest om. Există ceva emoționant la idealismul acestui bărbat. Dar Isus îi pune la încercare sinceritatea, cerându-i să vândă totul și să Îl urmeze. Omul pleacă descurajat, pentru că avea multe bogății. De fapt, nu păzea cu adevărat poruncile. O călca pe prima, punând ceva mai presus de Dumnezeu în viața lui. Bogățiile sale erau idolul lui.

Isus explică apoi cât de seducătoare sunt bogățiile și că este mai ușor pentru un animal mare precum cămila să treacă prin urechea unui ac decât pentru un bogat să intre în cer.

Ucenicii sunt uimiți de cuvintele lui Isus și se întreabă cine poate fi mântuit. Isus prezintă concluzia în Marcu 10:27 – „Lucrul acesta este cu neputință la oameni, dar nu la Dumnezeu, pentru că toate lucrurile sunt cu putință la Dumnezeu.”

Marcu 10:27 pare un final frumos pentru istorisire: nu poți ajunge în cer prin propriile eforturi, ai nevoie de harul lui Dumnezeu pentru a fi mântuit.

Dar Petru se trezește spunând că el și prietenii lui au lăsat totul pentru a-L urma pe Isus. Isus răspunde că orice ai lăsat pentru a-L urma nu este nimic în comparație cu ceea ce vei primi, acum și „în veacul viitor”.

Iată cheia: moartea Domnului Isus este cea care înlătură vina omului, după care harul lui Hristos și învierea Sa sunt cele care îi dau putere să asculte de poruncile Sale.

Citește Romani 6:1-11. Cum transmit aceste versete realitatea harului lui Dumnezeu în viața noastră, atât prin faptul că ne îndreptățește, cât și prin faptul că ne înnoiește prin El?

Romani 6:1-11

- 1 Ce vom zice, dar? Să păcătuim mereu, ca să se înmulțească harul?*
- 2 Nicidecum! Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat?*
- 3 Nu știi că toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui?*
- 4 Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă.*
- 5 În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui.*
- 6 Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului;*
- 7 căci cine a murit, de drept, este izbăvit de păcat.*
- 8 Acum, dacă am murit împreună cu Hristos, credem că vom și trăi împreună cu El,*
- 9 întrucât știm că Hristosul înviat din morți nu mai moare: moartea nu mai are nicio stăpânire asupra Lui.*

10 Fiindcă prin moartea de care a murit, El a murit pentru păcat, o dată pentru totdeauna; iar prin viața pe care o trăiește, trăiește pentru Dumnezeu.

11 Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat, și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru.

Miercuri, 21 august

„Puteți voi să beți paharul [Meu]?”

4. Citește Marcu 10:32-45. Cum exprimă aceste versete continua neștiință a ucenicilor cu privire la misiunea Lui și la ce înseamnă a-L urma?

Marcu 10:32-45

³² Ei erau pe drum și se suiau la Ierusalim; și Isus mergea înaintea lor. Ucenicii erau tulburați și mergeau îngroziți după El. Isus a luat iarăși la El pe cei doisprezece și a început să le vorbească despre lucrurile care aveau să I se întâmple.

³³ „Iată”, a zis El, „ne suim la Ierusalim și Fiul omului va fi dat în mâinile preoților celor mai de seamă și cărturarilor. Ei Îl vor osândi la moarte și-L vor da în mâinile Neamurilor,

³⁴ care își vor bate joc de El, Îl vor bate cu nuiiele, Îl vor scuipa și-L vor omorî; dar, după trei zile, va învia.”

³⁵ Fiii lui Zebedei, Iacov și Ioan, au venit la Isus și I-au zis: „Învățătorule, am vrea să ne faci ce-Ți vom cere.”

³⁶ El le-a zis: „Ce voiți să vă fac?”

³⁷ „Dă-ne”, I-au zis ei, „să ședem unul la dreapta Ta, și altul la stânga Ta, când vei fi îmbrăcat în slava Ta.”

³⁸ Isus le-a răspuns: „Nu știți ce cereți. Puteți voi să beți paharul pe care am să-l beau Eu sau să fiți botezați cu botezul cu care am să fiu botezat Eu?”

³⁹ „Putem”, au zis ei. Și Isus le-a răspuns: „Este adevărat că paharul pe care-l voi bea Eu îl veți bea, și cu botezul cu care voi fi botezat Eu veți fi botezați;

⁴⁰ dar cinstea de a ședea la dreapta sau la stânga Mea nu atârnă de Mine s-o dau, ci ea este numai pentru aceia pentru care a fost pregătită.”

⁴¹ Cei zece, când au auzit lucrul acesta, au început să se mânie pe Iacov și pe Ioan.

⁴² Isus i-a chemat la El și le-a zis: „Știți că cei priviți drept cârmuitori ai Neamurilor, domnesc peste ele, și mai marii lor le poruncesc cu stăpânire.

⁴³ Dar între voi să nu fie așa. Ci oricare va vrea să fie mare între voi să fie slujitorul vostru;

⁴⁴ și oricare va vrea să fie cel dintâi între voi să fie robul tuturor.

⁴⁵ Căci Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața răscumpărare pentru mulți!”

Domnul Isus Se apropie și mai mult de Ierusalim în drumurile Sale și, pe măsură ce înaintează, le descoperă ucenicilor ce se va întâmpla acolo. Nu este un scenariu pe care vor să îl audă. Este șocantă precizia cu care Își descrie Isus moartea și învierea. Dar este ușor să ignori ceea ce nu vrei să auzi. Asta par să facă și Iacov și Ioan când Îl abordează pe Domnul cu o cerere personală. Isus, pe bună dreptate, cere mai multe detalii, iar aceștia Îi răspund că vor să stea la dreapta și la stânga Lui în slava Sa. Este ușor să le critici cererea pe baza unui presupus egocentrism ieșit din comun. Dar acești doi bărbați se dedicaseră slujirii lui Isus, iar dorințele lor nu erau probabil complet egoiste în fond.

Isus caută să îi facă să înțeleagă mai bine ceea ce Îi cer. Îi întreabă dacă pot să bea din același pahar cu El sau să fie botezați cu botezul Lui. Paharul Lui va fi paharul suferinței în Ghetsimani și pe cruce (compară cu Marcu 14:36), iar botezul Lui va fi moartea și îngroparea Lui (Marcu 15:33-47) – evenimente paralele cu botezul Lui consemnat în Marcu 1.

Dar Iacov și Ioan nu văd lucrul acesta. Ei răspund la repezeală că pot. Isus profetizează apoi că vor bea într-adevăr paharul Lui și vor fi botezați cu botezul Lui. Iacov a fost primul dintre apostoli care a murit ca martir (Faptele 12:2). Ioan a fost cel care a trăit cel mai mult dintre apostoli și a fost exilat pe Patmos (Apocalipsa 1:9). Dar Isus afirmă că Dumnezeu este Cel care stabilește cine ocupă pozițiile de onoare.

Cum au răspuns ceilalți ucenici la cuvintele lui Isus? Nu prea bine. Același cuvânt grecesc, *aganakteō*, „a fi mâniat, indignat”, care apare în Marcu 10:14 cu privire la mânia lui Isus față de împiedicarea copiilor să vină la El este folosit și în Marcu 10:41.

Isus îi cheamă apoi pe toți să le împărtășească una dintre cele mai profunde învățături ale Sale. El le spune că aceia care stăpânesc peste neamuri/neevrei se folosesc de putere pentru a obține avantaje personale. Dar în împărăția lui Dumnezeu puterea trebuie folosită întotdeauna pentru a-i ridica și binecuvânta pe alții. Ca Împărat al împărăției lui Dumnezeu, Isus este un exemplu. Cum? Dându-Și viața ca răscumpărare – nu tocmai ceea ce urmașii Săi se așteptau să audă.

*Ce înseamnă ca, în calitate de creștin, să le fii „slujitor” altora?
Cum manifesti acest principiu în interacțiunile tale zilnice cu oamenii?*

„Ce vrei să-ți fac?”

5. Citește Marcu 10:46-52. Cum a reacționat Bartimeu la faptul că Isus din Nazaret trecea pe acolo?

Marcu 10:46-52

⁴⁶ Au ajuns la Ierihon. Și pe când ieșea Isus din Ierihon cu ucenicii Săi și cu o mare mulțime de oameni, fiul lui Timeu, Bartimeu, un cerșetor orb, ședea jos lângă drum și cerea de milă.

⁴⁷ El a auzit că trece Isus din Nazaret și a început să strige: „Isuse, Fiul lui David, ai milă de mine!”

⁴⁸ Mulți îl certau să tacă; dar el și mai tare striga: „Fiul lui David, ai milă de mine!”

⁴⁹ Isus S-a oprit și a zis: „Chemați-l!” Au chemat pe orb și i-au zis: „Îndrăznește, scoală-te, căci te cheamă.”

⁵⁰ Orbul și-a aruncat haina; a sărit și a venit la Isus.

⁵¹ Isus a luat cuvântul și i-a zis: „Ce vrei să-ți fac?” „Rabuni”, I-a răspuns orbul, „să capăt vederea.”

⁵² Și Isus i-a zis: „Du-te, credința ta te-a mântuit.” Îndată orbul și-a căpătat vederea și a mers pe drum după Isus.

Până în acest moment în Evanghelia după Marcu, Isus le-a cerut oamenilor, cu câteva excepții, să păstreze tăcerea cu privire la minunile Lui și la cine este El. În această relatare, pe când Isus iese din Ierihon, un orb care cerșea pe marginea drumului, la auzul faptului că Acela care trece este Isus din Nazaret, începe să strige: „Isuse, Fiul lui David, ai milă de mine!” (Marcu 10:47). Rezonând cu Motivul Tainei/Revelației din această evanghelie, mulțimea încearcă în van să îl facă să tacă pe cerșetorul gălăgios.

Dar Bartimeu este neînduplecat și strigă și mai tare: „Fiul lui David, ai milă de mine!” (Marcu 10:48). Cuvintele Lui sunt o mărturisire atât a credinței în Isus ca Mesia, cât și a încrederii că El îl poate vindeca. Titlul „Fiul lui David” era asociat în zilele lui Isus cu două concepte – reinstaurarea unui rege pe tronul lui Israel (compară cu Isaia 11; Ieremia 23:5,6; 33:15; Ezechiel 34:23,24; 37:24; Mica 5:2-4; Zaharia 3:8; 6:12) și faptul că această persoană importantă avea să fie un vindecător și un exorcist.

Isus Se oprește și le spune să îl cheme pe orb. În mod semnificativ, orbul își aruncă haina când vine la El. Pe vremea lui Isus, orbii se aflau pe treapta cea mai de jos a societății, alături de văduve și de orfani. Erau persoane care trăiau la limita subzistenței și se aflau într-un pericol real. Haina era

singura protecție a respectivului om. Lăsarea ei în urmă însemna că avea credința că Isus îl va vindeca.

Isus nu dezamăgește. De altfel, de fiecare dată când în evanghelii cineva vine la El după ajutor, îl primește întotdeauna. Domnul îi pune aceeași întrebare pe care le-a pus-o lui Iacov și Ioan în Marcu 10:36 – „Ce vrei să-ți fac?” (Marcu 10:51). Fără ezitare, orbul cere să își recapete vederea, pe care Isus i-o redă imediat. Orbul merge după El pe drum.

Această narațiune încheie secțiunea despre ucenicie din Marcu, slujind drept cadru al acestei secțiuni alături de cealaltă istorisire despre vindecarea unui orb, din Marcu 8:22-26. Cele două episoade ilustrează faptul că ucenicia înseamnă să vezi lumea cu alți ochi, uneori nu clar la început, dar urmându-L întotdeauna pe Isus pe calea pe care merge.

În ce mod ai strigat și tu uneori: „Isuse, Fiul lui David, ai milă de mine!”? Ce s-a întâmplat și ce ai învățat din acea experiență?

Vineri, 23 august

Un gând de încheiere

Suplimentar: Ellen G. White, Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus, cap. 56, 57

„Isus a iubit totdeauna copiii. El primea simpatia lor copilărească și iubirea lor sinceră, neprefăcută. Laudele recunoscătoare de pe buzele lor curate erau ca o muzică pentru urechile Sale și Îi înviorau inima atunci când era abătut din cauza oamenilor vicleni și fățarnici cu care venea în contact. Oriunde mergea Mântuitorul, bunătatea înfățișării Sale și purtarea Sa delicată și amabilă câștigau iubirea și încrederea copiilor. [...]

Acelora care, asemenea tânărului bogat, sunt în posturi de încredere și au averi mari li se va părea poate un sacrificiu prea mare să lase totul pentru a-L urma pe Hristos. Dar aceasta este regula de purtare pentru toți cei care doresc să devină ucenici ai Săi. Nu se primește nimic altceva decât ascultare. Predarea de sine este miezul învățăturilor lui Hristos. Adesea ni se pare că ne este impusă într-un limbaj care pare poruncitor, pentru că nu există altă cale de a-l salva pe om decât de a îndepărta lucrurile care, dacă ar fi cultivate, ar duce la degradarea întregii ființe” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 511, 523).

Studiu zilnic

Biblia: Matei 12 – 18;

De ce Domnul Se adresa mulțimilor în pilde?

Ce făceau bolnavii ca să se poată atinge de poala hainei Mântuitorului?

Cum erau gândurile ucenicului numit de Isus „Satano”?

Cum a spus Domnul să ne purtăm cu cei mici?

Ellen G. White: Divina vindecare, cap. „Cunoașterea primită prin Cuvântul lui Dumnezeu”, subcap. „Descoperiri mai clare ale lui Dumnezeu” și „Educația în viața veșnică”

Cum cresc puterile naturii umane?